

La Taverna dels Bufons

Shakespeare

**Joan
PERA**

**Carles
CANUT**

**Dafnis
BALDUZ**

Dramatúrgia
Martí Torras Mayneris
Denise Duncan
Traducció **Joan Sellent**

Direcció
**Martí Torras
Mayneris**

Música en directe
**ELS BERROS
DE LA CORT**

Què? *La Taverna dels Bufons*

Qui? Joan Pera, Carles Canut, Dafnis Balduz
i Els Berros de la Cort: Jordi Batallé, Gavin Buckley,
Elda Daunis, Marc Daunis i Xus Jiménez.

Quan? Del 20 de desembre al 29 de gener

El Teatre Romea commemora l'aniversari de la mort de William Shakespeare amb *La Taverna dels Bufons*, una idea original de Martí Torras Mayneris escrita juntament amb Denise Duncan. El muntatge, que inicia funcions el pròxim 20 de desembre, proposa una gran festa teatral en homenatge a la figura dels comedians.

Joan Pera, Carles Canut i Dafnis Balduz es converteixen en els personatges més irreverents, folls i mordaços de la poètica shakespeariana en una comèdia inèdita construïda artesanalment, cosint una per una rèpliques descontextualitzades de totes les obres de William Shakespeare.

Martí Torras Mayneris ha creat un espectacle inèdit en què la vis còmica dels actors s'equilibra amb la poètica de Shakespeare. Aquest és el punt de partida de *La Taverna dels Bufons*, una comèdia enginyosa, divertida, emotiva i màgica amb tints beckettians que pretén apropar l'obra del bard anglès al gran públic.

La Taverna dels Bufons transporta l'espectador a principis del segle XVII de la mà dels bufons de Shakespeare i la música en directe d'Els Berros de la Cort, una formació catalana única en el panorama de la música medieval actual. L'original combinació de vents de doble canya, instruments de corda, percussions, cants i veus a l'uníson proven la seva singularitat.

Sinopsi

En un purgatori de músics i comedians, Will Kemp i Robert Armin, els dos còmics de la companyia més famosa de Londres, reben la notícia de la mort de William Shakespeare.

Només ell podria salvar-los i donar-los la glòria que es mereixen si demostren la seva vàlua com a actors còmics.

Però és incert que Shakespeare arribi l'endemà, que reconegui el talent dels seus bufons, i que ells no ho esguerrin tot amb la seva actuació.

Els personatges

LORD CHAMBERLAIN'S MEN

Dels vint-i-sis actors de la companyia de Shakespeare, William Kemp i Richard Armin eren els clowns. Tots dos van ser deixebles del mestre Richard Tarlton, potser el primer clown anglès reconegut previ al teatre elisabetià, i de qui diuen que Shakespeare es va inspirar per dedicar-li un sentit homenatge a *Hamlet*, quan té a les seves mans la calavera de Iorick, el bufó. Tarlton va ser el bufó preferit de la reina Elisabet. L'aparició del seu fantasma anuncia la mort de Shakespeare.

WILLIAM KEMPE

Thomas Nashe va declarar Will Kemp el successor del gran bufó elisabetià, Richard Tarlton. Kempe es va unir a Lord Chamberlain's Men amb Burbage i Shakespeare el 1594, va arribar a ser propietari d'una part de la companyia i va actuar en algunes de les seves obres més destacades: va ser Dogberry a *Molt soroll per no res*, el criat Pere a *Romeo i Julieta*, Bottom a *El somni d'una nit d'estiu* i, probablement, el mític personatge de Falstaff. Sembla, però, que Kemp va deixar de sobte Lord Chamberlain's Men el 1599. La raó del seu acomiadament no està documentada, encara que molts erudits apunten que el van fer fora a causa de la seva improvisació crònica.

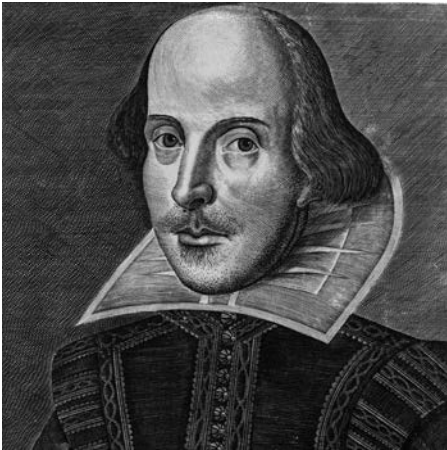
Es va especialitzar en pallassos plebeus que parlaven en un llenguatge terrenal. Va fusionar el seu personatge i la seva vida per esdevenir un ximple molt reeixit i, fins i tot, es va convertir en un comentarista social i diletant molt influent. També era conegut per les famoses giques, petites comèdies improvisades que es feien en acabar l'espectacle en cartell, on Kemp feia befa de la tragèdia de torn, i on incorporava danses i cançons. Molts espectadors anaven als teatres exclusivament per veure la seva giga.

ROBERT ARMIN

Quan Armin es va unir a Lord Chamberlain's Men, Shakespeare va crear tot un seguit de personatges per a ell: Touchstone a *Al vostre gust* (1599), l'insurgent Feste a *Nit de Reis* (1600) i el clown d'*El Rei Lear* (1605), entre d'altres. L'actor va tenir un paper clau en el desenvolupament dels bufons del dramaturg: junts van explorar les ombres i esclats intermitents de la frontera de la bogeria. Van aconseguir un equilibri entre l'aspecte dramàtic de l'obra i el divertiment dels clowns. Armin va ser una important influència intel·lectual sobre els bufons de Shakespeare.

Va explorar tots els aspectes del pallasso, començant per l'idiota natural fins a arribar al filòsof-ximple; de servent a bufó retingut. Va crear un nou ximple, un bufó còmic per al qual la saviesa és l'enginy i l'enginy és la saviesa. El bufó d'Armin era una presència a l'escenari en lloc d'un artista en solitari i, fins i tot, el seu material d'improvisació era reelaborat i reescrit després d'assajat.

William Shakespeare

Considerat el millor dramaturg de tots els temps, William Shakespeare va néixer el 1564 a Stratford-on-Avon (Anglaterra). Ha passat a la història pels seus versos, el seu geni teatral i el retrat de la condició humana que ofereixen les seves grans tragèdies.

Els inicis

La trajectòria de Shakespeare com a dramaturg va començar després del seu trasllat a Londres, on ràpidament va adquirir fama i popularitat pel seu treball amb Lord Chamberlain's Men, la companyia propietària de dos teatres -The Globe i Blackfriars- que, més endavant, seria coneguda com King's Men. No obstant això, els seus inicis van ser humils i va haver d'exercir en els més variats oficis.

La seva activitat com a dramaturg va ser la que li va donar fama. La seva obra -en total, catorze comèdies, deu tragèdies i deu drames històrics- és un exquisit compendi dels sentiments, el dolor i les ambicions de l'ànima humana. Abans del 1600 va publicar el gruix de les seves «comèdies alegres» i alguns dels seus drames, basats en la història d'Anglaterra. De les obres d'aquest període destaquen la fantasia i el sentit poètic de les comèdies shakespearianes, com a *Somni d'una nit d'estiu* en què resulta evident el prodigiós domini de l'autor en la versificació, que li permetia distingir els personatges per la manera de parlar, i en la naturalitat del seu llenguatge gairebé col·loquial.

L'obra de Shakespeare

A partir del 1600, Shakespeare va publicar les grans tragèdies i les anomenades «comèdies fosques». Les obres d'aquest període tracten grans temes amb els accents més ambiciosos i, no obstant això, el fet tràgic sorgeix sempre del detall realista o del penetrant tractament psicològic del personatge, que indueix l'espectador a identificar-se amb ell. D'aquesta manera Hamlet reflecteix la incapacitat d'actuar davant el dilema moral entre venjança i perdó; Otel·lo, la crueltat gratuïta de la gelosia, i Macbeth, la cruel temptació del poder.

A partir del 1608 va canviar de registre i va entrar en el gènere de la tragicomèdia, sovint amb un final feliç en el qual s'entreveia la possibilitat de la reconciliació. Aquesta nova orientació culmina en la seva última peça, *La tempesta* (1611), l'estrena de la qual va posar fi a la seva trajectòria. Potser cansat i malalt, dos anys després es va retirar a Stratford, on va morir el 23 d'abril de 1616 de l'antic calendari julià, emprat en aquell temps a Anglaterra.

El misteri

Grans llacunes, un seguit de relats apòcrifos i algunes dades disperses conformen la seva biografia. Ni tan sols se sap amb exactitud la data del seu naixement. Per això s'ha estès la sospita que les obres de Shakespeare no havien estat escrites per ell mateix. Francis Bacon, la reina Isabel I i, fins i tot, la mateixa dona del bard, Anne Hathaway, van ser els candidats proposats com a possibles autors d'aquestes mateixes.

Una altra teoria postula que el seu amic i dramaturg Christopher Marlowe hauria estat el veritable autor: no hauria mort als vint-i-nou anys en una baralla de taverna com es creia, sinó que va aconseguir fugir a l'estranger i, des d'allà, enviava els seus escrits a Shakespeare. Certs afeccionats a la criptografia van creure trobar, en les seves obres, claus que revelaven el nom dels veritables autors, perquè consideraven que un home de bressol humil i pocs estudis no podia haver escrit obres de tal grandesa.

Per fortuna, són molts més els experts que corroboren l'existència del bard anglès i li atribueixen l'escriptura de les seves obres.

Text del director

Un nou Shakespeare amb aires beckettians.

Quan el 23 d'abril de 1616 va morir William Shakespeare, els dos clowns de la seva companyia ja feia temps que criaven malves.

Quatre-cents anys més tard, Focus m'encarregava una comèdia on la vis còmica de dos grans actors com Joan Pera i Carles Canut s'equilibrés amb la poètica de Shakespeare, en l'aniversari de la seva mort.

Furgant entre noms i biografies de comedians anònims que van estar al seu servei, vaig topat amb els noms de William Kempe i Robert Armin. Shakespeare els considerava indispensables i escrivia personatges per a ells perquè sabien com connectar amb el gran públic. Encasellats en el rol de comedians, van abandonar la companyia Lord Chamberlain's Men sense fer gaire soroll i, avui en dia, no se'n sap gaire cosa. Kemp i Armin no van coincidir mai en escena. Potser ni tan sols es van conèixer en vida.

Vaig considerar que els dos cèlebres comedians, aquells bufons tan populars que van contribuir en gran mesura a la glòria del gran Shakespeare, bé es mereixien una història. El fet de donar veu a dos personatges històrics com William Kempe i Robert Armin, em permetia ensenyar una cara menys amable del bard anglès en aquest any d'homenatges i glorificacions.

Podríem riure'ns de Shakespeare i de tots aquells egòlatres que arriben a tenir èxit amb l'ajuda d'uns quants lleials infeliços que, com un Vladimir i un Estragó del segle XVII, són desterrats en la ignonímia de l'oblit.

La Taverna dels Bufons és la comèdia surrealista que us presentem. Un espectacle de creació tan apassionant com quimèric, escrit a quatre mans amb la Denise Duncan, amb qui hem aixecat un nou text shakespearà utilitzant rèpliques de totes les seves obres, cosint-les una a una, traient-les de context en benefici d'una nova història.

Un joc metateatral que s'ha anat polint artesanalment fins als darrers dies d'assajos amb la complicitat del mestre Joan Sellent, que ha traduït de zero gran part d'aquest material, i amb les grans aportacions que han fet en Joan, en Carles i el Dafnis donant vida (o mort) a aquests personatges. No voldria oblidar la magnífica banda sonora d'Els Berros de la Cort, que ens transporten a l'època del teatre elisabetià.

Serveixi, doncs, de reconeixement a tots aquelles persones anònimes que han ajudat algú triomfar i mai ningú els ho ha agraït i també d'homenatge als comedians, raça d'actors massa sovint menystinguda.

Shakespeare coneixia prou bé les seves aptituds, i els necessitava per acostar el seu teatre a tots els públics.

Avui, en aquest embarcador ple de barrils buits, un Purgatori d'ànimes errants és l'escenari de la trobada dels dos bufons amb el poeta. Ara són els actors còmics qui el necessiten a ell. Només Shakespeare els podrà salvar de l'oblit.

¿Com podem encabir, en aquest espai,
el gran desfici d'aquests dos bufons
oblidats per l'amor?

Feu el que us plagui: aplaudiu o esbronqueu,
que l'escenari és derrota o és trofeu.

Martí Torras Mayneris

Fitxa

Autors

Martí Torras Mayneris i Denise Duncan

Traducció

Joan Sellent

Direcció

Martí Torras Mayneris

Repartiment

Joan Pera

Carles Canut

Dafnis Balduz

Música en directe

Els Berros de la Cort:

Jordi Batallé, Gavin Buckley,

Elda Daunis, Marc Daunis,

Xus Jiménez

Escenografia: Sarah Bernardy, Martí Torras Mayneris

Vestuari: Rosa Solé

Il·luminació Quico Gutierrez

Espai sonor Ramon Ciercoles

Caracterització Toni Santos

Ajudant de direcció Denise Duncan

Moviment Fátima Campos

Mestre d'armes Isaac Morera

Direcció de producció Amparo Martínez

Cap de producció Maite Pijuan

Producció executiva Raquel Doñoro

Responsable tècnica: Moi Cuenca

Regidor Blai Pera

Sastressa Olga Fibla

Caps Tècnic Teatre: Raul Martinez, Sergio Lobaco

Construcció escenografia: Uli Weigel, Carles Piera, Taller d'escenografia Jordi Castells

Confecció de vestuari: Goretti

Prensa Anna Casasayas i Marta Ferrà

Màrqueting i comunicació Publispec

Reportatge fotogràfic David Ruano

Disseny gràfic Santi&Kco

Agraïments: Rafató Teatre, Celler Ca'l Marino, Mercè Lucchetti, Mercè Campos, Bernat Martí, Martí Torras Oliva, Dani Ortiz, Isaac Morera

És una producció de Teatre Romea

Primera representació al **Teatre Romea** el 20 de desembre

Durada de l'espectacle: 1 hora i 25 min aprox.

Espectacle en català

Parlem amb ...

... MARTÍ TORRAS MAYNERIS

Què té d'original *La Taverna dels Bufons*?

De muntatges teatrals sobre l'obra de Shakespeare se n'han fet molts. Quan se'm va oferir crear una comèdia per celebrar els 400 anys de la mort de Shakespeare, em vaig embarcar en un viatge tan apassionant com quimèric per construir un nou text shakespearà utilitzant rèpliques de totes les seves obres, traient-les de context en benefici d'una nova història.

Què proposes a l'espectador?

El fet de donar veu a William Kempe i Robert Armin em permetia ensenyar una cara menys amable del bard anglès, poder riure'ns d'ell i de tots aquells egòlatres que arriben a la glòria amb l'ajuda d'uns quants fidels infeliços que després són oblidats. *La Taverna dels Bufons* és un homenatge a totes aquelles persones anònimes que han ajudat algú a aconseguir l'èxit i mai ningú els ho ha agraït.

Per què resulta atractiva la figura del bufó?

En els meus espectacles sempre busco la comicitat. Aconseguir emocionar l'espectador després de fer-lo riure és sempre un repte per a mi. L'esperit lliure del clown és un bon punt de partida quan començo a treballar un text. Aquí, Kempe i Armin són els clowns, els folls, els bufons de Shakespeare. Ell els necessitava perquè sabia que connectaven amb el públic. Eren els actors més populars de la seva companyia.

I amb *La Taverna dels Bufons* reivindiqueu la seva importància?

Fer riure és necessari, i fer riure fent de mirall també. En ells no hi ha vergonya ni por al ridícul: la dignitat és un concepte sobrevalorat. La llibertat de les persones passa per saber riure's d'un mateix. Massa sovint les paraules *clown* i *bufó* tenen connotacions negatives en el món de la política i del futbol, per això proclamo llarga vida als clowns i els bufons.

Joan Pera, Carles Canut i Dafnis Balduz protagonitzen el muntatge...

En Joan i en Carles són dos grans actors i comedians, cadascú dins del seu estil, i em feia molta il·lusió reunir-los novament al Romea. Amb en Dafnis tinc un contrapunt generacional que era imprescindible per donar valor a l'oblit d'aquells actors vells que, després d'assaborir la mel de l'èxit, resten oblidats de la nostra cartellera. Més d'un se sorprendrà en veure'ls passar de la comèdia a la tragèdia com aquell qui no vol la cosa. I això és el que li dona més valor a aquesta aventura.

Quin rol juguen Els Berros de la Cort en aquest muntatge?

Quan repassava la seva discografia, vaig descobrir una peça del seu primer disc que es deia *La Giga de Kemp*. Casualitat? Potser sí. Només ells podien posar la banda sonora d'aquest espectacle.

... DENISE DUNCAN

Què heu descobert del Shakespeare dramaturg?

Vam començar amb certa distància, veient Shakespeare com el gran autor que és, però de vegades amb excessiu respecte... I a mesura que ha passat el procés, hem arribat a entendre'l des d'una nova perspectiva: ell mateix tenia clar que un text és un punt de partida, un material amb el qual es juga i es treballa, un recurs dinàmic. Hem aconseguit construir un espectacle que potser ell hauria gaudit.

Quin ha estat el criteri de selecció de les rèpliques que veurem al Teatre Romea?

Hi va haver dos criteris fonamentals. El primer, que fos una rèplica que pogués ajudar a plantejar la situació de l'obra, establir un gir o que fes avançar l'acció. La segona és que s'ajustés al personatge en concret que havia de dir-la. Els tres personatges de l'obra són molt diferents entre si, de manera que necessitàvem que això es traspassés al text. Hi ha rèpliques de *La Taverna dels Bufons* construïdes amb frases de fins a quatre o cinc obres diferents!

Heu mantingut el llenguatge de l'època de Shakespeare?

Els textos originals de Shakespeare tenen de tot: n'hi ha que són més criptogràfics i n'hi ha de més "amables". N'hem seleccionat d'ambdós tipus; hem treballat perquè s'entengui la petita història que volem explicar, no per fer un exercici literari. Per trobar literatura es poden consultar les obres de Shakespeare directament.

Què us ha interessat destacar dels bufons de Shakespeare?

Els bufons són -com diu Shakespeare- "els bojos que guien els cecs". La lucidesa dins de la seva bogeria, la capacitat de treure somriures a les situacions més extremes, dures, desagradables. La seva manera de dir la veritat, amb paraules de vegades ofensives, però sempre dignes. I la tendresa que queda al fons del seu suposat desvergonyiment. L'homenatge al geni dels còmics ens va cridar molt l'atenció; la seva capacitat de joc i la mirada crítica.

Martí Torras Mayneris

Dramaturg, director, escenògraf i il·lustrador. Llicenciat en direcció i dramaturgia per l'Institut del Teatre i en Belles Arts per la Universitat de Barcelona. Va ser fundador de la Cia. Clownx Teatre, on va començar la seva carrera professional com a dramaturg, escenògraf i actor i on va guanyar dos premis Xarxa i dos premis de la Caixa de Sabadell amb els seus espectacles *Ot, el Quixot* i *Willy* (2002). Ha escrit, dirigit i ha dissenyat l'escenografia dels espectacles *Rhümia* (Grec 2016 - Gran Premi BBVA Zirkolika al millor espectacle de circ) i *Rhum* (Grec 2014 - Premi Zirkolika al millor espectacle de pallassos) amb la seva companyia RHUM & cia. També ha co-escrit i dirigit *Fer riure és un art*, amb

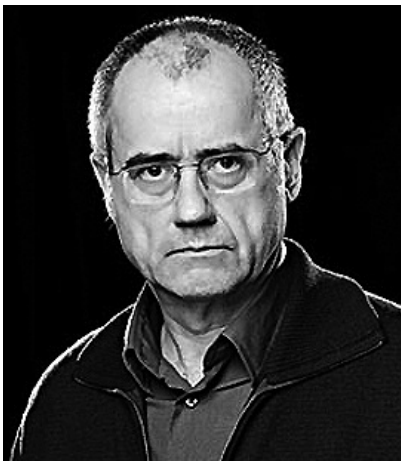
Joan Pera (Teatre Condal, 2014) i ha dirigit i dissenyat l'escenografia i les llums dels espectacles *Ciara* amb Àngels Bassas, *Desdèmona*, de la companyia La Mandona, *The Feliuettes* amb la companyia Feliuettes i *Chocolat!*, *Enchanté!* (Premi Unimm 2012) i *Paradís* de la Cia. Divinas. Ha signat la direcció i la dramaturgia de *L'ànima del bus* (Grec 2012), *Prime time* (Sala Muntaner, Teatre Lliure) i *Jerôme Lavoix, el retorn*. Ha treballat amb altres companyies com Monti & Cia., Sergi Buka, Marc Parrot, i ha anat compaginant la seva carrera fent d'ajudant de direcció de Ramon Simó, Magda Puyo, Josep Maria Pou, Julio Manrique, Pau Miró, Marc Martínez, Miquel Górriz o Agustí Villaronga, en l'aclamat èxit del Grec 2014 *Testamento de Maria*. Paral·lelament s'ha endinsat en el món de la música, on també dissenya i dirigeix la posada en escena dels directes de bandes com La Pegatina (Premi ARC al millor directe 2012), Els Catarres (Premis ARC al millor directe 2013, 2015, 2016), Blaudunet, Clara Luna, El Son de la Chama, Strombers, The Mamzelles o Els Berros de la Cort, d'estils diferents que van del rock a la rumba, del pop al jazz o del folk a la cúmbia passant per la música medieval. També ha dissenyat i organitzat tot tipus d'actes institucionals per a institucions públiques com la Generalitat, l'Institut del teatre o esdeveniments per al sector privat. Compagina la seva vessant escènica amb el món de la il·lustració i la música.

Denise Duncan

Llicenciada en direcció i dramaturgia per l'Institut del Teatre. És actriu, productora, dramaturga, directora d'escena i membre fundadora de la companyia La Pulpe. Ha guanyat l'accèssit del premi per a textos teatrals Marqués de Bradomín amb *Negra, o nocturnal de una piel inoculada por el odio nuestro de cada día*, que es va estrenar al Centro Cultural de España a Costa Rica. L'any 2010 va estrenar també a Costa Rica *Latinas*, un espectacle que va fer gira pel país i que es va representar al Festival de la Luna a Washington D.C. És autora i directora d'*Está linda la mar*, obra amb la qual va guanyar el premi al millor espectacle de la Mostra de Teatre de Barcelona 2012 i el premi

a la millor interpretació femenina. També és autora de *Nubes, tomillo, abuelo*, sol, text que forma part del espectacle *Més enllà de la foscor* de Taaroa Teatre (Sala Beckett i gira per Catalunya, 2011-2012), és coautora d'*Un día cualquiera* (Teatro Abya Yala, estrenat al Teatro de la Aduana, Costa Rica, 2012), *Vaques sagrades* de Taaroa Teatre (Teatre Estudi, Institut del Teatre) i *Otra rebelión en la granja* (Institut del Teatre, Sala Scanner), ambdós el 2013. Ha estat autora i ajudant de direcció a *Baile y son de don Patricio Carambolas*, una coproducció de La Pulpe i Teatro Raiz, estrenada a Costa Rica (2013). Durant el 2014 ha dirigit *SorPresas* de Marta Santandreu (Miniteatres) i ha escrit i dirigit *Adele&Thomas*, (coproducció amb la Cia Tornassol, Sala Scanner, Institut del Teatre) i *C.O.C.A.*, (IT Emergents: Festival Grec, Temporada Alta i Fira de Tàrraga). El novembre del 2014 estrena *Absentee* al Teatre Tantarantana (autoria i direcció) i el desembre, *Vaig a comprar una muntanya*, a partir de textos de Joan Brossa a La Seca (direcció).

Joan Sellent

Neix a Castellar del Vallès el 24 d'octubre del 1948.

L'any 1983 es llicencia en Filologia Catalana per la Universitat Autònoma de Barcelona i, posteriorment, continua els seus estudis amb un Màster en Traducció Literària a la Universitat de Manchester amb un treball sobre la traducció de *La taronja mecànica*, d'Anthony Burgess. La Traducció Literària és la matèria a la qual es dedica com a docent a la mateixa UAB.

Entre els anys 1984 i 1995 es dedica a la traducció per al doblatge de sèries de televisió i de guions de pel·lícules. En aquest sentit destaquen cintes com *Mogambo*, de John Ford, *A l'est de l'edèn*, d'Elia Kazan, o *Molt soroll per res*, la versió de l'obra de Shakespeare dirigida per Kenneth Branagh. Aquesta traducció desemboca en la reflexió teòrica *L'ofici de traduir; Shakespeare, un home de teatre*, que l'any 2010 publica la Fundació Bosch i Cardellach de Sabadell.

Joan Sellent ha traslladat al català una gran quantitat d'obres d'autors com ara Paul Auster, Willa Cather, Charles Dickens, Noah Gordon, Nathaniel Hawthorne, Henry James, Ring Lardner, Salman Rushdie, Robert Louis Stevenson, Mark Twain o H.G. Wells. És rellevant la traducció que l'autor fa de *David Copperfield*, de Charles Dickens, especialment per la contraposició que suposa, en els aspectes lingüístic i conceptual, amb l'antiga versió de Josep Carner. L'any 2014 tradueix *L'Orfe de clan dels Zhao*, basada en una obra clàssica xina del segle XIII escrita per Ji Junxiang que s'interpreta al Teatre Romea.

La seva tasca com a traductor és especialment important en el camp de la traducció teatral de peces angleses que s'han representat a les principals sales de Catalunya com ara el Romea, el Teatre Nacional, el Teatre Lliure, la Villarroel o el Teatre Grec. D'aquesta manera, des de fa més de deu anys ha realitzat prop de cinquanta traduccions d'obres de teatre, entre les quals cal destacar les versions de Shakespeare: *Hamlet*, *Ricard II*, *Coriolà*, *El rei Lear* i *Nit de reis o El que vulgueu*. També cal remarcar obres d'altres autors de teatre com Gareth Armstrong, Alan Bennett, Edward Bond, Tennessee Williams, Harold Pinter, David Mamet, Arthur Miller, Neil LaBute, Oscar Wilde o George Bernard Shaw.

L'any 2006 guanya el Premi Ciutat de Barcelona de Traducció en Llengua Catalana per la versió de *Panorama des del pont*, d'Arthur Miller i, el 2008, obté el Premi de la Crítica Teatral de Barcelona (2007-2008) per la traducció d'*El rei Lear*, de William Shakespeare. Aquest any ha publicat, *Shakespeare. Versions a peu d'obra*, un volum on es recopilen deu traduccions d'obres teatrals de Shakespeare traduïdes entre el 1998 i 2016.

Joan Pera

Va debutar com a actor professional el 1965 amb *Prohibido suicidarse en primavera*, d'Alejandro Casona, i va obtenir el seu primer èxit de crítica l'any següent, amb l'estrena d'*Historias del Zoo*, d'Edward Albee dirigit per Hermann Bonin. La seva exclusiva dedicació al teatre va començar amb la Companya Adrià Gual, amb qui va interpretar textos de Jean Paul Sartre, Bertolt Brecht, Eugene Ionesco o Luigi Pirandello, entre d'altres. Al llarg de la seva carrera com a actor ha interpretat obres del repertori clàssic català d'autors com Pitarra, Segarra i Rusiñol, entre d'altres.

D'entre els muntatges en què ha participat, cal destacar *Primera Historia d'Esther* de Salvador Espriu (Teatre Grec, 1977); *Adrià Gual i la seva època o Vent de garbí i una mica de por* de Maria Aurèlia Capmany, amb direcció de Salvat (Teatre Romea, 1967); *Aigües Encantades* de Puig i Ferrater (Teatre Grec, 1977); *Urfaust* de Goethe al Paraninf de la Universitat de Barcelona (1983); *Tiempo de Espadas* de Jaime Salom, amb direcció de Josep Maria Loperena (1982).

Allunyat dels escenaris durant una temporada, en què va enfocar la seva trajectòria com a intèrpret a la televisió, el 1991 va tornar al teatre amb *La mort* de Woody Allen i *No et vesteixis per sopar*, de Marc Camoletti amb direcció de Ricard Reguant.

El 1994 va protagonitzar junt amb Paco Morán *La extraña pareja*, de Neil Simon, dirigida i adaptada per Àngel Alonso. El muntatge es va convertir en un autèntic fenomen teatral que va romandre en cartell durant més de cinc anys i va suposar el Rècord Guinness mundial de major número d'entrades venudes per una funció teatral (14.797 espectadors). El 1999 i de nou al costat de Paco Moran i Àngel Alonso va protagonitzar *La jaula de las locas*, pel qual va rebre el premi Especial Teatre BCN per la seva aportació a la comèdia a Catalunya. El trio Pera, Moran i Alonso va tornar a triomfar l'any 2002 amb *¡Mamaaá!*, una comèdia de Jordi Sánchez i Pep Anton Gómez. El seu darrer treball amb Paco Moran va ser *Matar al presidente* (Teatre Condal, 2004), de Francis Veber amb direcció d'Àngel Alonso.

Els seus últims treball teatrals han estat el remake de *La Extraña Pareja* (Teatre Condal, 2014); *Don Juan Tenorio* (2013); *Sí, primer ministre*, dirigida per Abel Folk (2013); *Violines y Trompetas*, amb direcció de Miquel Gorriz (Teatre Borràs, 2012); *Visca els nuvis*, una adaptació del mateix Pera de l'obra de Jan de Hartog (Teatre Condal, 2011); *Woody i jo*, un text del qual va ser autor i intèrpret (Triu Teatre, 2010); *La doble vida d'en John*, de Ray Cooney, dirigida per Àngel Llàcer (Teatre Condal, 2010); *La Glòria del Mercat*, un text propi dirigit per Víctor Muñoz i Calafell (Teatre Condal, 2009); *El Joc dels idiotes*, de Francis Veber (Teatre Condal, 2008); *Òscar, una maleta, dues maletes, tres maletes*, dirigida per Abel Folk (Teatre Condal, 2007).

El 2015 li fou concedida la Creu de Sant Jordi "per ser considerat un dels més populars en el món de l'espectacle a Catalunya des d'un sentit de l'humor genuí".

Carles Canut

Actor des del 1963, ha treballat en un centenar d'estrenes i en més de 6.000 funcions. Actualment és el director de la Fundació Romea per a les Arts Escèniques. Els seus últims treballs han estat *La Sra. Oliver* d'Iñaki Garz (2016); *Les bruixes de Salem*, dirigida per Andrés Lima (2016); *Sócrates, juicio y muerte de un ciudadano*, dirigida per Mario Gas (2014); *Sí, primer ministre*, dirigida per Abel Folk (2013), *Burundanga*, dirigida per Jordi Casanovas (2012); *Truca un inspector*, de J.B. Priestley (2011), pel qual està nominat al Premi Max 2012 com a millor actor de repartiment, i *La vida por delante* (2009-10) de Romain Gary, ambdues sota la direcció de Josep Maria Pou.

Entre les obres en què ha participat destaquen les dirigides per Calixto Bieito: *Tirant lo Blanc*, adaptació de la novel·la de Joanot Martorell; *Plataforma*, adaptació de la novel·la de Michel Houellebecq, estrenat al Festival Internacional d'Edimburg el 2006 i pel qual va rebre el Premi Max 2008 com a millor actor de repartiment; *Peer Gynt*, d'Henrik Ibsen, estrenat al Festival de Bergen (Noruega) el maig del 2006; *El rei Lear* de William Shakespeare, estrenat al Festival Grec 2004; *La ópera de cuatro cuartos*, de Bertolt Brecht / Kurt Weill, espectacle inaugural del Festival Grec 2002; o *Macbeth*, espectacle estrenat al Teatre Romea el 2002 i al Barbican Theatre de Londres.

Altres treballs seus amb la companyia del Teatre Romea sota la direcció d'altres actors són *Mama Medea* de Tom Lanoye, dirigit per Magda Puyo (2008); *Celebració*, dirigit per Josep Galindo (2005); *Mestres Antics*, de Thomas Bernhard, amb direcció de Xavier Albertí. També ha participat, entre moltes altres obres, a *Sopar a quatre mans*, amb direcció de J.A. Ortega; *Emigrats*, amb direcció de Josep Torrens; *Trampa para pájaros*, amb direcció de Gerard Malla; *L'Òpera de tres rals*, amb direcció de Mario Gas; *La Tempestad*, amb direcció de Jorge Lavelli; *Divinas palabras*, direcció de Carlos Giménez; *Romeo y Julieta*, direcció d'Álvaro Rossón; *Águila de Blasón*, direcció d'Adolfo Marsillach; *El alcalde de Zalamea*, direcció de Fernando Fernán Gómez, i *Diàleg en Re Major*, direcció d'Ariel García Valdés.

També ha dirigit diversos espectacles i lectures dramatitzades i va ser subdirector del grup de teatre Rajatabla, el Taller de Teatro del Ateneo de Caracas, amb el qual va recórrer 21 països. També és cofundador de GOGO Teatre Experimental Independent, que va funcionar del 1963 al 1965 al si de l'Institut d'Estudis Nord-americans de Barcelona.

Dafnis Balduz

Llicenciat en art dramàtic per l'Institut del Teatre, ha realitzat estudis de veu, cant i dansa a l'escola Eòlia i de tècnica de cant a l'Aules de Barcelona. Els seus darrers treballs en teatre han estat: *Thud* dirigida per Susana García-Prieto; *Terra Firma* dirigida per Sam Underwood;; *Una vida en el teatre*, de David Mamet; *Pont Arthur*, dirigida per Jordi Casanova; *Bangkok*, dirigida per Antonio Morcillo López; *Mots*

de ritual per a Elena., dirigida per Jordi Coca; *El zoo de vidre*, dirigida per Josep Maria Pou; *Elvis & Whitney*, dirigida per Pau Roca; *Sí, primer ministre*, dirigida per Abel Folk, i *Prime Time*, dirigida per Martí Torras, entre moltes d'altres. També ha participat a *La barca nova*; *El cafè de la marina*; *La fam*; *L'illa dels esclaus*; *Requiem for Comaneci*; *Arcàdia*; *Apocalipsi Life*; *Les coses de la forma*; *Tirant lo Blanc*; *Mama Medea*; *La terra és baixa i bruta i erma*; *Don Carlos*; *El Cafè*; *Un llop fugint d'un eixam de trons*; *NÔ*; *Prime Time*; *Pel davant i pel darrera* o *Pels pèls*.

És conegut també pel seu paper en sèries de televisió i telefilms com *Jo*, *Ramón Llull*; *Carlos*, *Rey Emperador*; *El incidente*; *Amar es para siempre*; *Kubala*, *Moreno i Manchón*; *Desclasificats*; *Gavilanes*; *Ventdelplà*, *Hospital Central* o *Laberint d'ombres*.

En cinema ha participat a *Call me Francesco*, dirigida per Daniele Luchetti; *Hablar*, dirigida per Joaquin Oristell; *Psychophony*, dirigida per Xavi Barraondo, i a *Forasters*, dirigida per Ventura Pons, pel·lícula que li va valer la nominació al millor actor secundari dels Premis Gaudí. També ha actuat als curtsmetratges *La família de mi novia*, amb la qual va guanyar el premi al millor actor al Festival de Cortometrajes Claqueta y Acción; *Mi ritual*, amb la qual va guanyar el premi al millor actor al Festival Inexperto.

Els Berros de la Cort

Són una formació catalana única en el panorama de la música medieval actual. L'original combinació de vents de doble canya, instruments de corda, percussions, cants i veus a l'uníson proven la seva singularitat.

En els més de vint anys de trajectòria del grup, la companyia s'ha mostrat sempre molt curosa en la recerca d'una sonoritat i una imatge pròpies, utilitzant instruments d'època també molt presents en la música tradicional catalana (gralles, tarotes, sac de gemecs, viola de roda, mandola, percussions).

En els seus espectacles i concerts el grup recupera i adapta als nostres dies el patrimoni musical medieval català i occità, amb una sonoritat potent i festiva, en sintonia amb la música folk més actual. El grup té una àmplia trajectòria i experiència internacional amb la realització de concerts i actuacions en viu arreu d'Europa.

Una mica d'història

La companyia es crea a Girona l'any 1994. Des de llavors han anat creant i presentant arreu diferents espectacles de carrer de temàtica medieval on la música n'és la gran protagonista: "Músiques i llegendes de l'Europa Medieval"; "La farsa del nomenament dels Reis" o "L'enginy del Bruixot". A partir del 2001 es consoliden definitivament amb "Els Berros al carrer" un espectacle de música itinerant amb un contundent repertori d'adaptacions medievals que s'ha pogut gaudir en moltes fires i festes d'ambientació i reconstrucció històrica, i en diverses programacions i festivals de carrer. Des de llavors han realitzat centenars d'actuacions arreu de Catalunya, l'Estat espanyol i diversos països d'Europa (França, Itàlia, Bèlgica, Alemanya i Portugal).

A banda dels espectacles de carrer i per potenciar la vessant més musical de les seves propostes, des de l'any 2006 també han estat treballant en un espectacular format de concert per a escenaris que incorpora nous instruments i sonoritats. Amb una posada en escena molt treballada i un so directe i punyent Els Berros de la Cort conviden a viure un intens concert per viatjar en el temps i endinsar-se en la Mediterrània medieval. Partint d'un treball de recerca i amb la utilització d'instruments d'època, el grup fa una reinterpretació del repertori medieval català i occità, a més d'incloure algunes peces de creació pròpia i versions tradicionals d'altres països.

En l'àmbit discogràfic Els Berros de la Cort tenen tres àlbums publicats: *Els Berros de la Cort* (2005), *Eggregore* (2008) i *Los nostres vices e pecats* (2012), tots tres publicats amb la discogràfica Nufolk -Galileo MC.

teatr**romea**

Hospital, 51 - 08001 Barcelona
www.grupfocus.cat - www.teatrromea.cat

La Taverna dels Bufons

Del 20 de desembre al 29 de gener

Horaris:

De dimarts a divendres, 20.30 h

Dissabtes, 18.30 i 21 h

Diumenges, 18.30 h

Preus:

De 17 a 24 euros

Venda d'entrades

Taquilla Teatre Romea

www.teatrromea.cat

Preus especial per a grups

Promentrada

www.promentrada.com

93 309 70 04

Contacte de premsa

Marta Ferrà - Anna Casasayas

93 309 75 38 - premsa@focus.cat

Més informació

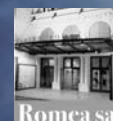
#LaTavernaDelsBufons

El Teatre Romea rep el suport de

**FUNDACIÓ
ROMEA**
PER A LES ARTS ESCÈNIQUES
director: Carles Canut

 el Periódico

 FOCUS

Institucions

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

 Ajuntament de
Barcelona

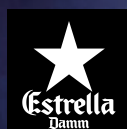
Mitjans de comunicació

**CATALUNYA
RÀDIO**

3

TR3SC
El Club de Cultura

Empreses patrocinadores

 smeg

 el Periódico